

Ала ясният и открит поглед на свидетеля го убеждаше настоятелно, че пред него стои съвсем нормален, с здрава мисъл в главата човек. Мисъл, напоена, натъпкана, бетонирана яката от съвременната общенародна интелигентност. Мисъл, оформена от весниците, митингите, кръчмите, кафенетата, агитациите, събранията, конгресите, плакардите, лозунгите, интервютата, споровете, дневниците на Народното събрание, — мисъл, минала с блестящ изпит всичките тия вратички на огромното училище за българско политическо възпитание, през което и последният простак излиза интелигентен и може да се мери с всички.

Само едно беше останало в тая мисъл естествено, живо, свойствено на вечния българин: иронията, неуловимата ирония над себе си и над всичко в света.

— Дано не изчезне и тя, — помисли си съдията. — Здравият смисъл може би отново да възкръсне чрез нея.

— Е, доходен ли е тоя занаят? — попита председателят.

— Съвсем не, господин председателю. Съсипа ме. Отчужди ме от работа, от деца, от семейство... Но не го оставям. Живея с него, той ми храни душата с надежди.

— Какви надежди?

— И аз не знам.

Публиката пак зашумя.